

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la
Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

S. II.

HAE QVINQVE institutionis officii Diuini causa, magnam eius momentum nobis aperiunt: quod amplius explicauit SANCTUS CHRYSOSTOMVS iucundissimis quibusdam similibus. Præmittit enim quòd per Orationem non solum petitiones indiligamus, sed varios etiam actus deuotionis, & amoris, qui in officio Diuino continentur. Cuius septem partes sunt instar septem Planetarum cæli ipsius Ecclesiæ, quæ lumen illi, calorem, & vitæ influentias communicant.

ORATIO, ait hic Sanctus, idem facit in animalibus, quod Sol in corporibus. Quemadmodum enim Sol illuminat, calescit, & viuificat; eiusque præsentia plantæ virescunt, & alia viuentia latantur; a grati subleuantur; & sani sua opera exercent; & si Sol deficeret, omnia manerent in tenebris, in frigore, miseria, & umbra mortis. Ita Oratio verum impetrat lumen, quod illustrat intellectum, sine quo lumine omnia essent tenebræ ignorantia, & errorum. Ab ea procedit bonorum affectuum calor accendens corda; sine quibus omnia essent frigus peccatorum atque tepiditatum. Per eam descendunt influentiæ inspirationum cælestium, quæ sunt vitæ nostræ principium; sine quibus omnia sunt pericula mortis. Per deuotam orationem reuirescunt plantæ virtutum, animi tristes exhilarantur; infirmi ac debiles sanctitatem, & fortitudinem recipiunt; & qui sancti sunt ac boni, maiori cum feruore opera sua faciunt. Sed ulterius adhuc dicere possumus, quòd oratio faciat homines tanquam Soles, propter excellentiam splendoris, & ardoris, quem illis adfert. In cuius testimonium quando Moyses descendit de monte, vbi diu fuerat in oratione colloquens cum Deo, a *habebat faciem suam cornutam*, emittens scilicet lucis radios adeò vehementes, vt filii Israel non possent eam intueri; sicut nec Solis radios quis intueri potest. Et quando Christus Dominus noster *orauit in monte Thabor, et resplenduit facies eius sicut sol, vestimenta autem eius ex eo splendore facta sunt alba sicut nix*. Et quoniam Ecclesia est, dicitur *Et vt Sol*, vult facere e certam suam electionem frequenti oratione, quæ vnde est ad id potens & efficax: cum quæ profiteatur semper se famulum esse Sole iustitiæ; ideo vult etiam profiteri continuam orationem per quam conseruat vestem adeò preciosam; optans vt vnus quisque sicut strom splendeat sicut Sol & certam faciat suam electionem, & vocationem per huiusmodi exercitia.

HINC est, quòd oratio (vt ait S. Chrylostomus) signum sanctitatis.

Lib. 1. c. 2
de orando
Deum.

I
i Lib. 1. in
initio.

a Exod.

34. 29.

b Luc 9. 29.

c Mat. 17.

d Cant. 6. 9.

e 2. Petri.

1. 10.

f Apoc 12. 1.

tis animarum, quæ sunt viua Ecclesiæ membra. Et quemadmodum dicitur Ecclesiasticus: *g ex visu cognoscitur vir, & ab occurſu faciei cognoscitur ſenſatus. Amictu corporis, & riſu dentium, & ingreſſu hominis, enuntiant de illo:* ita multo magis, ait deprecatio, cultusq; Dei ſignum eſt totius iuſtitia: eſt enim habitus quidam ſpiritalis, ac diuinus, ſtupendam adferens animabus pulchritudinem; quia vitam totam componit ac dirigit; omnem ab eamaculam eluens, ſancta quadam ſuperbiâ quæ propria eſt colentium & honorantium Chriſtum; & conſiſtit in eo, vt contemnat omnia terrena; peccato ſeruire dedignetur; & ſpiritum in omni puritate conſeruare nitatur. Et cum aliquem video, inquit, non addictum orationi, nec eius curam habere: ſtatim colligo, eum nihil egregiæ dotis in animo poſſidere: ſi autem video cultui Divino valdè attentum, & ſummum damnum reputare, quod non oret continuè: coniecto talem omnis virtutis firmum eſſe meditatorem, ac DEI templum; in quo DEVS habitet & glorificetur.

ORATIO, inquit, eſt tanquam neruus virtutum & myſticorum Eccleſiæ membrorum. Nam quemadmodum corpus neruis ſuis connectit, & colligat ſua membra; eiſdem viuunt, ambulat, currit, & omnia ſua opera facit; & in eiſdem præcipua vis & fortitudo conſiſtit: ita vt, illis abſciſcis, tota eius harmonia diſſoluatur, & corporis fabrica ruat: ita virtutes oratione deuota vniuntur, & connectuntur in Charitate; cum qua viuunt, ſuos actus exercent, magnamque in eis fortitudinem habent; & orationis ſpiritus coniungit corda fidelium; & potentes eos facit, ad omnia ſuorum officiorum munia præſtanda. Et eſt præcipua Eccleſiæ protectio: quemadmodum enim Ciuitas, etiamſi ab hoſtibus obſideatur, ſi bonis & ſolidis mœniis ſit circumdata, non parebit hoſtibus aditus; nec propter famem ſe dedit, ſi habeat ſufficientia alimenta, nec deicietur violenter, ſi multos habeat ſtrenuos milites, qui eam propugnent: ita Eccleſia & quælibet anima, in qua feruentis orationis ſpiritus floret, ſepta eſt Diuina protectionis muro inuictæ & inſuperabili; defenditur à multis millibus Angelorum; eſtque bene ei proſpectum de copioſis ſpiritualibus alimentis; ita vt non ſit, cur timeat ſe à ſuis hoſtibus capiendam.

ORATIO, inquit idem Sanctus, eſt ſicut irrigatio plantarum, quæ aqua fluente, virorem & vigorem ſuum conſeruant, creſcunt folia, proferunt flores ac fructus; quæ tamen deficiente marceſcunt, areſcunt, ac denique pereunt: præcipuè ſi ſata ſunt in terra arida, ſterili, arenofa, & ſi clima ſit valdè calidum & intemperatum. Hunc in modum irrigatione orationis ac deuotionis conſeruetur vigor & feruor ſpiritus in Eccleſia; virtutum

Lib. 1. de or-
rando Deū
Eccl. 19. 26

”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”
”

3
Lib. 2.

4

5

plantæ crescunt in animabus, erumpunt feruentium desideriorum flores, folia verborum sanctorum, & bonorum operum fructus. Quia irrigatione deficiente, reliqua etiam deficerent, & virtutes perirent: eò quod corda in quibus sunt saxe, sint arida terra, & oppugnentur ab vrentibus passionum ventis, & fulminibus igneis, quæ proprius amor elaculatur. Ex quo apparet, per Orationem impleri in Ecclesia illud Isaia: *h. Latibus ut deserta & inuisa & exultabit solitudo, & florebit quasi lilium. Germinans germinabit & exultabit latibunda. Et quæ erat arida, erit in stagnum, & sitiens in fontem aquarum.* Quæmadmodum enim Moyses orans impetrauit à Deo, ut irrigaret populo thesaurum & fontem aqua viua, ut satiari posset, & ita ex desertis & inuisa petra egressæ sunt aqua largissima, ita ut populus biberet & iumenta. Et & Elias (ut S. Iacobus Appostolus perpendit) oratione impetrauit ut cælum daret pluuiam, & irrigata terra daret fructum suum. Quæ omnia animaduertens Ecclesia, vult suos Ministros sæpius quod cotidie orare, ut cælestem hanc irrigationem impetrent, & viuas gratiarum aquas, quas Deus ex infinitis suis thesauris effundit.

SE DAMPLIUS adhuc exaggerat S. Chrysostomus exercitij huius necessitatem, dicens: quod quemadmodum anima est vita corporis, cui sensus & motus omnes communicat; ea autem discedente, inanet cadauer deformis, & fœtidum, & conuertitur in vermes: ita oratio est vita animarum, in quantum eis impetrat omnia, quæ sunt necessaria, ut viuant, sentiant, & operentur iuxta Leges Spiritus S. eiusque gratiæ, quæ est propria vita spiritus. Quod si illæ orationem dimitterent, breui morentur, & redderentur deformes à vitiis, & valde fœtidæ à malis exemplis, & replerentur vermibus, inquietudinis & remorsus. Et ob hanc causam cum Christus Dominus noster in cælum ascendit, tota Ecclesia, quæ tunc erat, tradidit se Orationi continuæ, donec Spiritus Sanctus super omnes descendere, & in eadem postea perseverabant, ad conseruandam, & augendam spirituales illam vitam. Et quemadmodum aqua ita est vita piscium, ut in ea viuant, natent, suasque actiones exercent; ex qua cum exeunt, statim expirant: ita, ait, oratio est vita animarum, quæ viuere debent, respirare, laborare, & opera facere æternæ vitæ digna: quod si dimittant Orationem, exponunt se periculo omnia amittendi.

HIS & alijs similitudinibus ostendit gloriosus hic Doctor necessitatem & vilitatem huius exercitij orandi, dicens: si velimus imitari Patriarchas, Prophetas, Apostolos, & Clarissimos Ecclesiæ Patres: facile illis impetrare nos posse: si per omne tempus precationibus ac Dei cultu, studioque pietatis dediti viuamus; hanc vitam, hanc sanctitatem, hanc opulentiam, hanc bonorum omnium summam existimantes, vota nostra offerre Deo sincere puroque corde. Quæ sententia speciatim competit sacerdotibus

h. Isaia. 35.
1.7.

i. Num. 20.
6.11.

k. 3. Reg. 18.
41.
Iacob. 5. 13.

6.
Lib. 1. de orando Deū.

Libro 2.

Lib. 1. ab initio.

- >> triarchas, Prophetas, Apostolos, & Clarissimos Ecclesiæ Patres: facile illis
- >> impetrare nos posse: si per omne tempus precationibus ac Dei cultu, studio
- >> quoque pietatis dediti viuamus; hanc vitam, hanc sanctitatem, hanc opulentiam,
- >> hanc bonorum omnium summam existimantes, vota nostra offerre Deo sincere
- >> puroque corde. Quæ sententia speciatim competit sacerdotibus

cerdotibus & Ecclesiasticis, qui ratione suæ Professionis, dedicati sunt & consecrati continuæ orationi, cultu sique diuini ministeriis, multo maiori excellentia, quàm Sacerdotes & Leuitæ Antiquæ Legis: quibus Ezechias Rex dixit: *vos elegit Deus, ut staretis coram eo, & ministretis illi, cohabitatisque eum, & cremetis incensum.* Cum autem quod stemus coram Deo, fiat ad orandum, & cum eo loquendum, & offerenda Sacrificia, & incensum cremare, sit orationis symbolum: hoc totum est proprium Ecclesiasticorum; de quo merito debent amplius gloriari, quàm de rebus alijs omnibus: cum deceat vnumquemque gaudere, & gloriari de officio suo; præcipuè, si ad id sint ab Ecclesia constituti, & conducti. Quæ benè collocatos reputat redditis, etiam valde pingues dignitatum & beneficiorum etiam simplicium, eo solùm nomine, vt illi quotidie occupentur in Diuino officio legendo; & ipsi Ecclesiæ auxilium præsentent suis orationibus. Ita vt etiam dicere possit Christus Ecclesiasticis Ministris, quod dixerat antiquis: *Quis est in vobis qui claudat ostia, & incendat altare meum gratuito?* Si enim aliquid laboris in ministerio vestro ponitis: temporalem vestram mercedem accipitis. Quod si portas sensuum vestrorum clauditis, vt intra cordis vestri templum orationis causâ vos recipiatis, & incensum vocalium vestrarum orationum incendatis: ego vobis sufficiens pro eo labore stipendium trado; præter illud spirituale & meritum gratiæ & gloriæ quam vestro hoc opere obtinebitis. Non enim existimare debent Ecclesiastici, orationem institutam ad communem Ecclesiæ utilitatem, non esse etiam sibi ipsis valde vtilem; & proficiam; quia est magis ipsi, vtilis, quàm si solùm pro seipsis orarent, vt constabit ex dicendis capite tertio.

12. Paral.
29. 1.m Malach.
1. 10.

CAPVT II.

QVIBVS CAVSIS SPECIALITER INNITATUR

*Consuetudo solenniter canendi officium Diuinum alternis versibus,
& quo fructu & vtilitate id fiat.*

EX DIC'TIS Haftenus deducere licet causas consuetudinis in tota Ecclesia receptæ, solenniter canendi Diuinum officium. Ad cuius rei declarationem aduertendū est: duobus modis dici posse & persolui Canonicas Horas. Alter est submissa voce illas legēdo & hic modus, vt ait S. Thomas, est necessarius omnibus Ecclesiæ Ministris: Quia enim illa est visibilis; etiâ oratio, quâ illa iniungit, & ad quâ obligat, debet esse vocalis; ita vt qui illam solus legit, possit suis auribus eam

2. p. 7. 83. 4.
12.

Ee

per.